

Αθήνα, 19 Οκτωβρίου 2011

ΟΜΙΛΙΑ ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΕΠΠΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ
& ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ
«Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, ενιαίο μισθολόγιο – βαθμολόγιο, εργασιακή
εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογές του μεσοπρόθεσμου»

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,
άκουσα με προσοχή τους συναδέλφους της αντιπολίτευσης. Αναλόγως του κόμματός του ο καθένας έδωσε το χρώμα των απόψεών του με την ομιλία του. Παρατήρησα, όμως, ότι υπάρχει ένας κοινός τόπος, ένα κοινό σημείο σε όλες τις ομιλίες: Η απόλυτη αγνόηση της κατάστασης στην οποία βρίσκεται η χώρα.

Μίλησαν όλοι με έναν τρόπο που απροκάλυπτα φανέρωνε πως δεν λαμβάνουν καθόλου υπόψη τους αυτήν τη νύχτα στην οποία βρίσκεται η χώρα και από την οποία πρέπει να βγει, γιατί αυτή η νύχτα δεν είναι μόνο δημοσιονομική. Η Κυβέρνηση μιλάει για την κρίση και η Αντιπολίτευση κοιτάει την Κυβέρνηση.

Ας μην μας γοητεύει πια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο ευχάριστος λόγος γιατί με τέτοιους ευχάριστους λόγους φτάσαμε εδώ που είμαστε σήμερα. Η περίοδος, λοιπόν, στην οποία γίνεται αυτή η συζήτηση δεν είναι ουδέτερη ούτε από δημοσιονομική, ούτε από κοινωνική, ούτε και από εθνική, ακόμη, άποψη θα έλεγα. Γίνεται σε ένα περιβάλλον υψηλής δανειακής στήριξης της χώρας για να συνεχίσει να λειτουργεί.

Το πρόβλημα του δημόσιου χρέους είναι γνωστό, είναι μεγάλο και απαιτεί από όλους μια συμβολή στην αντιμετώπισή του, με τρόπο τέτοιο που βεβαίως πρέπει μεταξύ των άλλων να εξασφαλίζει την εξισορρόπηση της δημοσιονομικής με την κοινωνική πτυχή.

Συχνά -είναι βέβαιο αυτό, δεν μπορεί άλλωστε να αποφευχθεί- η κοινωνική πολιτική υποχωρεί μπροστά στην επιτακτική δημοσιονομική ανάγκη και το αναγνωρίζουμε. Αυτό δεν είναι θέμα πολιτικής επιλογής, είναι ένας αυτόματος ετεροπροσδιορισμός της ασκούμενης πολιτικής σε μια χώρα με

υψηλή άτυπη απασχόληση και παραοικονομία, σε μια χώρα που τώρα συγκροτεί και τεκμηριώνει τα στοιχεία, προκειμένου να διαχειρίζεται αποτελεσματικά τις φορολογικές και δημοσιονομικές λειτουργίες της. Ξέρετε, δεν μπορείς να είσαι κοινωνικά δίκαιος αν δεν είσαι αποτελεσματικός ώστε η κατανομή των βαρών που επιθυμείς να μην είναι απλώς ένα ευχάριστο σχήμα λόγου, αλλά να είναι μια εφαρμοσμένη και αποδοτική πολιτική.

Παίρνουμε αποφάσεις που αφορούν όχι μόνο εμάς, αφορούν την Ευρώπη, αποφάσεις μαζί με την Ευρώπη στο πλαίσιο των συνθηκών με τους δεσμευτικούς δημοσιονομικούς στόχους και ταυτόχρονα με τις αρχές της αλληλεγγύης και της στήριξης. Σκεφτείτε πως την Ελλάδα, μια χώρα που είναι, πράγματι, στις τριάντα πλουσιότερες χώρες του κόσμου, τη δανείζουν χώρες με κατά κεφαλήν ακαθάριστο προϊόν κατά 1/2 ή και κατά 1/3 μικρότερο.

Αυτό το πλαίσιο της στήριξης και αλληλεγγύης μπορεί να υπάρχει μόνο στο βαθμό που εμείς συμμετέχουμε, ως πρωταγωνιστές κιόλας, στην υπέρβαση αυτής της κρίσης, ώστε να μπορέσουμε να διαμορφώσουμε ένα νέο τοπίο στην Ελλάδα. Ό,τι κράτησε την Ελλάδα καθηλωμένη -και έχουμε ευθύνη γι' αυτό- πρέπει να αλλάξει ασφαλώς. Αυτές οι διαρθρωτικές αλλαγές, για τις οποίες μιλούμε, δεν είναι πολιτικές επιβολής, είναι πολιτικές επιλογής. Ο ισότιμος κατά τη συνθήκη εταίρος γίνεται τέτοιος στην πράξη, όταν διαθέτει την αξιοπιστία και το κύρος των δικών του επιτευγμάτων γιατί έξω στους εταίρους σαν ταυτότητά σου δείχνεις τη δύναμη που έχεις εξασφαλίσει μέσα.

Αισθανόμαστε συχνά, εμείς που ανήκουμε στην Κυβέρνηση, πως η συγκυρία -διεθνής και εσωτερική- μας έχει ρίξει σε ένα Κολοσσαίο να παλεύουμε με το θηριώδες δημόσιο χρέος και οι άλλοι να κάθονται στις κερκίδες, να παρακολουθούν και να σχολιάζουν. Αυτό το εθνικό πρόβλημα απαιτεί μια εθνική και όχι κομματική απάντηση.

Ποιος άλλος εκτός από την Κυβέρνηση διατυπώνει μια πολιτική ουσίας για να βγούμε από την κρίση; Ποιος άλλος εκτός από την Κυβέρνηση έχει αποδείξει ότι δεν μετρά το πολιτικό κόστος, αλλά προτάσσει το εθνικό κόστος που θα προκύψει αν, όπως κάποιοι λένε, εγκαταλείψουμε αυτήν την προσπάθεια;

Συζητούμε για την κρίση σαν να προέκυψε με ευθύνη της σημερινής Κυβέρνησης, που είναι γνωστό ότι κλήθηκε να διαχειριστεί αυτήν την κρίση όταν το δημοσιονομικό έλλειμμα έφτανε το 2009 τα 36 δισεκατομμύρια ευρώ.

Τα αποτελέσματα –αρκούμαι στο να αναφέρω ένα μόνο δείκτη- δείχνουν το μέγεθος της προσπάθειας μας. Το πρώτο εννεάμηνο του 2010 έχουμε μειώσει το πρωτογενές, το καθαρό, εξαιρουμένου τόκων και χρεολυσίων έλλειμμα κατά 3 δισεκατομμύρια ευρώ σε σχέση με το πρώτο εννεάμηνο του 2009, από τα 6,3 δισεκατομμύρια στα 3,4 δισεκατομμύρια. Αυτό είναι ένα άλμα.

Η κρίση, λοιπόν, αυτή είναι συνέπεια της πορείας χρόνων αυτής της χώρας και για να προκύψει συνέβαλαν πολλοί παράγοντες και η υπέρβασή της απαιτεί μακροχρόνια προσπάθεια, απαιτεί τη συνεργασία, επίσης, πολλών παραγόντων, όλων μας.

Αυτή η εθνική συνέργεια είναι και μέτρο ευθύνης για τα κόμματα, αλλά και για τον κάθε πολίτη στην καθημερινή πρακτική του. Αυτόν τον χαρακτήρα θέλουμε να έχει η πολιτική μας και αν έχουμε πρόσκαιρες αποκλίσεις από τους στόχους μας, η πρόθεση και η προσπάθειά μας δεν αφήνει καμία αμφιβολία για τη βούλησή μας, την αίσθηση ευθύνης που μας διακατέχει.

Αναλαμβάνουμε αυτήν την πρωτοβουλία για τη μεταρρύθμιση στο κράτος στον τομέα του βαθμολογίου σήμερα, ενόψει επικείμενης πρωτοβουλίας μέχρι το τέλος του χρόνου για τη γενικότερη μεταρρύθμιση στο κράτος.

Αυτός ο αφορισμός για την όποια πρωτοβουλία αναλαμβάνει η Κυβέρνηση είναι μηδενιστικός και δεν ανταποκρίνεται στα πράγματα, ιδίως όταν κάποιος από εμάς –πολλοί και εξ ημών υποπίπτουμε σε αυτό το πολιτικό αμάρτημα- παρουσιάζουμε το ελληνικό κράτος, το ελληνικό δημόσιο, τη δημόσια διοίκηση και τον δημόσιο υπάλληλο σαν τον κακό δράκο, σαν τον κεντρικό υπαίτιο της κακοδαιμονίας αυτής της χώρας.

Ο δημόσιος υπάλληλος και η δημόσια διοίκηση, θέλω να πω από αυτό το Βήμα, στήριξαν την πορεία της χώρας και προσέφεραν πολλά, όχι πάντως λιγότερα από κρατικοδίαιτες δυνάμεις που στο όνομα του ιδιωτικού τομέα χρησιμοποίησαν και άντλησαν πολλά οφέλη από το κράτος.

Σήμερα εν μέσω αυτής της κρίσης, η μεταρρύθμιση στη δημόσια διοίκηση και στο κράτος είναι μονόδρομος. Πρέπει να κυριαρχήσει μια νέα αντίληψη για να περάσουμε από την επιχειρούμενη απαξίωση στη ζητούμενη καταξίωση του υπάλληλου και της διοίκησης.

Οι μεγάλοι στόχοι είναι αυτοί, οι οποίοι αφορούν πρώτα από όλα στην αποσαφήνιση και τη συγκεκριμενοποίηση του αναπτυξιακού, του παραγωγικού ρόλου του κράτους στις νέες συνθήκες. Πρέπει να υπάρξει ένα παραγωγικό κράτος σε μια παραγωγική Ελλάδα με επιτελικές αρμοδιότητες, αρμοδιότητες σχεδιασμού, αξιολόγησης, παρακολούθησης και εποπτείας, ενώ εκτελεστικές αρμοδιότητες θα πρέπει να μετατεθούν στους κατά τόπους ή στους καθ' ύλην αρμόδιους φορείς και, βεβαίως, στον ιδιωτικό τομέα κάποιες από αυτές.

Ο εξορθολογισμός της δομής του ελληνικού κράτους είναι αναγκαίος, ώστε να περιοριστεί στο κρίσιμο μέγεθός του που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες της χώρας και της Οικονομίας, όπως και η απλοποίηση των διαδικασιών σε ποσοστό 25% ώστε να μειώσουμε τη γραφειοκρατία που σήμερα αντιστοιχεί στο 7% του ΑΕΠ, όταν κατά μέσο όρο σε άλλες χώρες τις Ευρώπης φτάνει στο μισό, δηλαδή στο 3,5%.

Η ηλεκτρονική διακυβέρνηση για διαφάνεια, ποιότητα, ταχύτητα, αποτελεσματικότητα πρέπει να ενσωματωθεί στην καθημερινή λειτουργία της δημόσιας διοίκησης. Βέβαια, η διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού, όπως επιβάλλεται σε μια χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, απαιτεί γενναίες πρωτοβουλίες, όπως αυτή που μεταξύ των άλλων αναφέρεται στο βαθμολόγιο και τη συνολική αξιολόγηση του ανθρώπινου δυναμικού στη δημόσια διοίκηση την οποία εξαγγέλλουμε στην επικείμενη πρωτοβουλία των επόμενων μηνών.

Σε αυτήν τη μεγάλη πρωτοβουλία που συζητούμε σ' αυτό το νομοσχέδιο αρκεί να τονίσω ιδιαιτέρως τη σημασία δύο ρυθμίσεων: Τη διαμόρφωση ενός συστήματος βαθμολογικών προαγωγών στο δημόσιο και τη διαμόρφωση ενός εισαγωγικού πλαισίου εν όψει της νέας πρωτοβουλίας για την αναδιοργάνωση του κράτους. Και στις δύο πάντως περιπτώσεις, κεντρικός άξονας είναι το στοιχείο της αξιολόγησης. Πιστεύω, πως μια πολιτική αξιολόγησης εργαζομένων και υπηρεσιακών δομών μας βρίσκει όλους σύμφωνους και αποτελεί ένα κοινό τρόπο για όλα τα κόμματα, που επιθυμούν πράγματι να συμβάλουν στην αναβάθμιση της δημόσιας διοίκησης.

Το βαθμολόγιο είναι μια διαρθρωτική αλλαγή που θα έπρεπε πράγματι να είχε γίνει από καιρό. Η βαθμολογική εξέλιξη συνδέεται πλέον με τη μισθολογική. Ο υπάλληλος για να εξελιχθεί και να προαχθεί αξιολογείται με

τρόπο ουσιαστικό. Δίνουμε τέλος στο καθεστώς όπου η αξιολόγηση οδηγούσε στο να κρίνονται ως άριστοι όλοι οι υπάλληλοι και να φτάνουν στον καταληκτικό, στον ανώτερο δηλαδή βαθμό. Το σύστημα αξιολόγησης με βάση συγκεκριμένη στοχοθεσία, που για πρώτη φορά προωθούμε, αποτελεί κεντρικό στοιχείο της νέας δημόσιας διοίκησης. Βασικά στοιχεία αυτής της μεταρρύθμισης είναι η αξιολόγηση -όπως είπα- στη βάση συγκεκριμένης στοχοθεσίας. Πέρα, όμως, της αξιολόγησης των υπαλλήλων έχουμε και συγκριτική αξιολόγηση μεταξύ των υπαλλήλων, ώστε οι καλύτεροι των καλύτερων να είναι αυτοί οι οποίοι θα προάγονται στην κορυφή της πυραμίδας.

Όσον αφορά στην κινητικότητα, γίνεται πολύς λόγος για το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν νευραλγικές υπηρεσίες της δημόσιας διοίκησης με πολλά κενά ανθρώπινου δυναμικού, την ώρα που σε άλλες υπηρεσίες του κράτους παραμένει ανενεργό το ανθρώπινο δυναμικό. Δίνουμε τέλος, λοιπόν, σε αυτή την παθογένεια με έναν τρόπο αντικειμενικό, σύντομο και αποτελεσματικό.

Τρίτον, η διαδικασία της ανοικτής προκήρυξης που ακολουθούμε για την κάλυψη των θέσεων ευθύνης, τμηματάρχων, διευθυντών και γενικών διευθυντών, δίνει για πρώτη φορά τη δυνατότητα στα στελέχη της ελληνικής δημόσιας διοίκησης να διεκδικούν και να κερδίζουν μια τέτοια θέση, ασχέτως του Υπουργείου, της υπηρεσίας στην οποία βρίσκονται κατά την ώρα που γίνεται αυτή η διαδικασία. Συνήθως, με ένα τρόπο τυφλό και αυτόματο η εξέλιξη των υπαλλήλων στην ιεραρχία γίνεται εντός της ίδιας υπηρεσίας του ίδιου Υπουργείου όπου υπηρετούν.

Δίνουμε τη δυνατότητα τώρα για όλες τις γενικές διευθύνσεις, για όλες τις διευθύνσεις και για τις λεγόμενες οριζόντιες ειδικότητες πληροφορικής, οικονομικού και διοικητικού, όσον αφορά στα τμήματα, με ανοιχτή προκήρυξη να καλύπτονται αυτές οι θέσεις ευθύνης.

Τέταρτον, δίνουμε τη δυνατότητα σε νέους υπαλλήλους που έχουν τα προσόντα και αξιολογούνται θετικά, να μπορούν γρήγορα να αναλάβουν μία θέση ευθύνης και να εξελιχθούν ταχύτερα στην ιεραρχία.

Αναγνωρίζεται για πρώτη φορά η προϋπηρεσία στον ιδιωτικό τομέα, γιατί η εμπειρία κάποιου που εργάστηκε στον ιδιωτικό τομέα, είναι πολύτιμη και θα συμβάλει στη δουλειά που θα προσφέρει στη δημόσια διοίκηση. Και η μονιμοποίηση του δημόσιου υπαλλήλου δεν προκύπτει αυτομάτως μετά τη

συμπλήρωση των δύο ετών, αλλά μετά από διαδικασία αξιολόγησης ουσιαστικής, η οποία αυτή και μόνο κρίνει τη μονιμοποίηση ή μη του υπαλλήλου.

Τέλος, είναι σημαντική και η αλλαγή για τη συγκρότηση των συλλογικών οργάνων των επιτροπών που ασχολούνται με δημόσιες συμβάσεις προμηθειών κ.λπ. με τη διαδικασία της κλήρωσης, αντί τα μέλη που εκπροσωπούν το Υπουργείο να ορίζονται από τον κατά περίπτωση Υπουργό. Αλλά και το πεδίο εφαρμογής αυτού του βαθμολογίου-μισθολογίου είναι, όσο το επιτρέπει το Σύνταγμα, ευρύτατο προκειμένου έτσι να καλύψει το μεγαλύτερο φάσμα της δημόσιας διοίκησης όσο ποτέ μέχρι σήμερα δεν έγινε αυτό, για να επικρατήσει -και είναι λογικό και κοινά αποδεκτό- ο κανόνας της ίσης αμοιβής για ανάλογη εργασία και ίδια προσόντα. Και αυτό για λόγους και κοινωνικής δικαιοσύνης και λόγους λειτουργικούς της δημόσιας διοίκησης.

Η διαπιστωμένη ανάγκη για εκλογίκευση του μεγέθους του κράτους, μας οδήγησε σε μία επιλογή για την εργασιακή εφεδρεία με τρόπο που οδηγεί στην επίτευξη αυτού του στόχου, αλλά ταυτοχρόνως συνδυάζει και την ασφάλεια στο μέγιστο βαθμό για το μεγαλύτερο τμήμα των εργαζομένων που εντάσσονται στο καθεστώς της εργασιακής εφεδρείας. Αυτή η διαδικασία, αφορά στη ζωή χιλιάδων ανθρώπων. Υιοθετήσαμε λοιπόν διαφανή, αντικειμενικά και αυτόματα κριτήρια προκειμένου κανείς να μην μπορεί να μας κατηγορήσει –δεν έγινε μέχρι τώρα και αυτό κάτι σημαίνει- ότι με κάποιο μικροκομματικό τρόπο και κάποια κομματική ιδιοτέλεια επιχειρούμε να διαχειριστούμε αυτήν την πολύ κρίσιμη, αυτήν την περίοδο, πολιτική πρωτοβουλία. Κριτήριο ηλικιακό και εγγύτητα στη σύνταξη αφενός και αφετέρου κριτήριο κατηγορίας στην οποία ανήκει ο κρινόμενος και μικρότερης προϋπηρεσίας, είναι αυτά τα οποία αξιοποιούνται για να γνωρίζουμε ποιοι είναι αυτοί που πρέπει να ενταχθούν σε καθεστώς εργασιακής εφεδρείας, μακράν οποιασδήποτε άλλης κομματικής ή κυβερνητικής επιρροής.

Τέλος, στο άρθρο 35 θεσπίζουμε το πλαίσιο μίας πολιτικής η οποία θα εξελιχθεί με την επικείμενη πρωτοβουλία μας, όπως ανέφερα. Με αυτήν τη ρύθμιση επιτυγχάνουμε μία ταχύρρυθμη διαδικασία για τον εντοπισμό των αναγκών της ελληνικής δημόσιας διοίκησης, τόσο σε μέσα όσο και σε ανθρώπινο δυναμικό, αφετέρου σηματοδοτείται μία ρηξικέλευθη διαδικασία που για πρώτη φορά θα λάβει χώρα στην πατρίδα μας και είναι η αξιολόγηση

του συνόλου των εργαζομένων στο ελληνικό κράτος υπό την εποπτεία του Α.Σ.Ε.Π.. Ποιος άραγε μπορεί να διαφωνεί με αυτό;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επειδή πολλά ακούστηκαν, η ιστορία δεν μπορεί να αλλάξει. Η Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. έχει ταυτιστεί με τις πιο σημαντικές αλλαγές στη δημόσια διοίκηση και την αυτοδιοίκηση. Αναφέρομαι στην ίδρυση του Α.Σ.Ε.Π. και εν γένει την αντικειμενικοποίηση των διαδικασιών στην ελληνική δημόσια διοίκηση, τη θέσπιση Ανεξάρτητων Αρχών. Ακόμη, αναφέρομαι στη θέσπιση της αιρετής νομαρχιακής αυτοδιοίκησης, ο «Καποδίστριας» σε πρώτη φάση, της αιρετής περιφερειακής διοίκησης και τον «Καλλικράτη» σε δεύτερη φάση και τώρα, όπως προανέφερα, πρόκειται να ακολουθήσει μία ακόμη μεγάλη μεταρρυθμιστική τομή στο κέντρο του κράτους, στον πυρήνα της δημόσιας διοίκησης.

Όλα αυτά αποδεικνύουν με τον καλύτερο τρόπο ότι η προσπάθεια πρέπει να είναι συνεχής και η βούληση πρέπει να είναι ισχυρή. Και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και βούληση έχει για να κάνει τις αναγκαίες τομές και συγκεκριμένες προτάσεις και πρόγραμμα ώστε αυτές να είναι εφαρμόσιμη πολιτική.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το μέγεθος της κρίσης είναι φανερό ότι απαιτεί μία γιγαντιαία δημοσιονομική προσαρμογή. Η πολιτική για τα δημοσιονομικά, ασφαλώς, επηρεάζει εξ αντικειμένου τον κάθε πολίτη στην καθημερινή ζωή του. Αυτή η πολιτική της δημοσιονομικής προσαρμογής θα είναι αδιέξοδη αν δεν υποστηριχθεί από τις αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές, οι οποίες αποτελούν το εφαλτήριο για να ανακάμψει η Οικονομία, για να μπορέσουμε να επιτύχουμε μέσα στο 2012 πρωτογενές πλεόνασμα και γρήγορα να επιτύχουμε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης.

Η Αντιπολίτευση από τη θαλπωρή της απόστασης και την ασφάλεια που της παρέχει η θέση της, διατυπώνει κριτική. Η κριτική αυτή, συχνά αξιολογή, με χρήσιμα στοιχεία, επιτρέψτε μου να πω ότι έχει πάντως σχετική αξία. Εμείς με την ευθύνη της Πλειοψηφίας, οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, τα μέλη της Κυβέρνησης, πρέπει να πάρουμε τις μεγάλες αποφάσεις και να απαντήσουμε θετικά στην πρόκληση για να αλλάξει επιτέλους ο τόπος. **Ζητούμε τη συστράτευση όλων των δυνάμεων σε ένα εθνικό μέτωπο για να ελευθερώσουμε την χώρα και την κοινωνία από ό,τι χρόνια τις κρατά καθηλωμένες και αναπαράγει την κρίση. Έχουμε υποχρέωση να σταθούμε στην ίδια γραμμή του αγώνα απέναντι στις δυνάμεις της**

οπισθοδρόμησης, σε συντεχνίες που με την ανεύθυνη στάση τους δυναμιτίζουν την κοινωνική συνοχή. Να σταθούμε επίσης απέναντι στην κρατικοδίαιτη και ρηχή επιχειρηματικότητα που βλέπει το κράτος ως πεδίο άντλησης ωφελημάτων και μόνο. Οφείλουμε να σταθούμε απέναντι στις δυνάμεις της αδράνειας και της ιδιοποίησης του κοινωνικού πλούτου και των δημόσιων αγαθών και να προωθήσουμε αλλαγές για να δώσουμε τέλος σε ό,τι ακόμη και σήμερα -δυστυχώς αυτή είναι η αλήθεια- πολλαπλασιάζει τους ανέργους και τα λουκέτα στα καταστήματα, σε ό,τι απογοητεύει και αποστρατεύει, αντί να συμβάλλει στη συμμετοχή και τον πρωταγωνιστικό ρόλο της νέας γενιάς.

Μπορούμε, λοιπόν, να αλλάξουμε το τοπίο για να προοδεύσει ο τόπος. Πολίτες, εργαζόμενοι έχουν εξαγγείλει ευρείας κλίμακος κινητοποιήσεις. Η Ελλάδα είναι μία δημοκρατική χώρα, όπου η πολιτική και η κοινωνική δράση μπορεί να εξελίσσεται ανεμπόδιστα. Πρέπει πάντα σε κάθε περίπτωση, όμως, να περιφρουρήσουμε τον κώδικα συνεννόησης και επικοινωνίας, τον κώδικα συνύπαρξής μας, τους κανόνες οι οποίοι είναι δεσμευτικοί για όλους. Και για μια ακόμα φορά επαναλαμβάνω ότι κανόνες θέλουν οι αδύναμοι, ο μέσος πολίτης, όχι ο ισχυρός. Οι ισχυροί δεν θέλουν κανόνες, γιατί επιθυμούν να ασυδοτούν. Αυτούς τους κανόνες, λοιπόν, πρέπει να τους σεβαστούμε και οι εργαζόμενοι. Οι πολίτες πιστεύω ότι θα το κάνουν.

Η βία που ανθεί και οδηγεί τη δημοκρατία στο να πενθεί, όπως λέω κατ' επανάληψη, είναι αυτή που οδηγεί όλους όχι σε προαγωγή, αλλά σε περιορισμό των δικαιωμάτων, όχι σε διεύρυνση, αλλά σε συρρίκνωση των θεσμών. Η δημοκρατική, αγωνιστική παρουσία είναι πραγματικά μια κατάκτηση. Η βία είναι εχθρός της. Και αν πραγματικά πιστεύουμε ότι αξίζει καθένας με το δικό του ιδεολογικό και προγραμματικό φορτίο να δηλώνει την παρουσία του σε αυτήν τη μάχη για τη σωτηρία της χώρας, ας το κάνει με όπλο τις ιδέες του και όχι πράξεις οι οποίες αμαυρώνουν τον πολιτικό πολιτισμό και υπονομεύουν το δημοκρατικό και κοινωνικό κεκτημένο της χώρας. Αυτό είναι το μίνιμουμ του περιεχομένου του κώδικα, μέσω του οποίου μπορούμε να υπάρχουμε μέσα από τις διαφορές μας, διαφορές που είναι οξυγόνο για τη δημοκρατία, που δεν θέλω να λείψουν, αλλά δεν

θέλω να γίνουν και διαφορές τέτοιες αγεφύρωτες, ώστε να κατακερματίσουν τον πολιτικό ιστό της χώρας, κάτι το οποίο θα το πληρώσει πολύ ακριβά η χώρα.

Ευχαριστώ πολύ.

Λίγο αργότερα, ο Υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης **Δημήτρης Ρέππας**, απάντησε στην τοποθέτηση του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου του ΣΥΡΙΖΑ Παναγιώτη Λαφαζάνη, ως εξής:

«Κύριε Λαφαζάνη, η Ελλάδα είναι μια δημοκρατική χώρα και μία από τις ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου. Αυτό ισχύει πέραν πάσης αμφιβολίας εκτός αν εσείς έχετε μια άλλη αντίληψη να μετράτε τα πράγματα και τις χώρες. **Η Ελλάδα είναι λιγότερο δημοκρατική, όταν κάποιοι στερούν από άλλους το δικαίωμα να μιλούν, να εκφράζονται ελεύθερα και να δραστηριοποιούνται. Αυτό γίνεται στην αντίστροφη κατεύθυνση από αυτήν που υπονοήσατε με την ομιλία σας.**

Εγώ θέλω ο καθένας σε αυτήν τη χώρα να έχει τη δυνατότητα ως άτομο ή ως ομάδα να σηκώνει τη σημαία της επιλογής του. Μακάρι αυτό να μπορεί να γίνεται ανά πάσα στιγμή. Το κερδίσαμε αυτό, το κέρδισε ο ελληνικός λαός και δεν θα διακυβεύσουμε αυτή τη δημοκρατική ελευθερία υπό την πίεση κάποιας κομματικής σκοπιμότητας.

Η Ελλάδα αυτή την κρίσιμη περίοδο δίνει μια μεγάλη μάχη. Επιδιώκει τη διαγραφή ενός τμήματος του χρέους με όρους, όμως, που της παρέχουν και την αναγκαία ασφάλεια και όλες εκείνες τις εγγυήσεις, ώστε να περιφρουρήσει τα στρατηγικά πλεονεκτήματα που έχει, να παραμείνει δηλαδή στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στον πυρήνα της, την Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Θα κάνουμε για μια ακόμη φορά το καθήκον μας. Απορώ πάντως πώς εσείς, μετά τα όσα έχετε κάνει και έχετε πει, δεν απογοητεύεστε από τις μέχρι τώρα επιδόσεις σας.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.